

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. L.**, zastoupen Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem se sídlem Bubenská 1, Praha 7, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2014, č. j. 10413/2014-900000-304.6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2015, č. j. 30 A 47/2014 – 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je spoluvlastník ochranné známky Pit Bull Frankfurt. Na jeho podnět celní úřad zahájil s prodejcem textilních výrobků M. B. řízení o porušení zákazu klamavých obchodních praktik dle § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Žalobce měl za to, že porušováním jeho práva k ochranné známce dochází k jednání se znaky klamavé obchodní praktiky dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele.

[2] Zahájené správní řízení celní úřad usnesením zastavil, neboť skutek, o němž se vedlo řízení, se nestal. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl s tím, že stěžovatel není a nebyl účastníkem správního řízení. Proto se nemůže proti rozhodnutí odvolat.

[3] Proti oběma jmenovaným rozhodnutím žalobce podal správní žalobu. V ní tvrdil, že měl být účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu. Dotčení svých práv dovozoval z toho, že se v oběhu nacházejí výrobky porušující jeho ochrannou známku. Dále tvrdil, že správní orgán pochybil, jestliže správní řízení zastavil, aniž dostatečně zjistil skutkový stav, respektive aniž z něj vyvodil nutné důsledky.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že v řízení o správním deliktu je účastníkem zásadně pouze ten, o jehož vině a trestu se rozhoduje. Potenciální dotčení žalobce v jeho právu k ochranné známce v důsledku propuštění kontrolovaného zboží do oběhu není přímé, ale pouze zprostředkované. Samotný výrok o vině a trestu by se ho nikterak nedotkl. Tento právní názor podepřel rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103. Dále soud uvedl, že postavení žalobce je do určité míry analogické s postavením poškozeného v řízení o přestupcích, ve kterém poškozený není oprávněn se odvolat proti rozhodnutí o zastavení řízení. Konečně soud v napadeném rozsudku uvedl, že správní orgán nebyl povinen vydat usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu o účastenství stěžovatele, neboť nebylo potřeba provádět žádné skutkové šetření za účelem zjištění, zda je stěžovatel účastníkem řízení (okruh účastníků totiž vyplývá přímo z charakteru tohoto řízení). Soud se tedy shodl se žalovaným, že zastavení řízení o správním deliktu žalobce napadnout odvoláním nemohl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní uvádí pět námitek.

[6] Za prvé, podle stěžovatele mu rozhodnutí celního úřadu zasáhlo do práv přímo. Přímé dotčení spočívá v tom, že se v oběhu nacházejí výrobky porušující jeho ochrannou známku. K naplnění podmínky § 27 odst. 2 stačí pouhá možnost dotčení v právech. Porušeno je především jeho výlučné právo užívat ochrannou známku v obchodním styku. Ve správním řízení o správním deliktu dle zákona o ochraně spotřebitele se totiž rozhoduje nejen o uložení pokuty, ale i o dalším osudu zajištěného zboží. Propuštění zboží porušující práva duševního vlastnictví stěžovatel do volného oběhu je zásahem do jeho práv. O jeho právu být účastníkem hovoří i objekt zákona o ochraně spotřebitele, kterým je jednak ochrana spotřebitele před klamavými praktikami, jednak i ochrana majitele práv duševního vlastnictví.

[7] Krajským soudem uváděné rozhodnutí ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103 není na projednávanou věc přílehlavé. Citované rozhodnutí totiž řešilo otázku dotčení osoby, vůči které v důsledku rozhodnutí správního orgánu účastník tohoto řízení uplatní smluvní sankce. Stěžovatel souhlasí, že v takovém případě je nepřímost dotčení zřejmá. Existuje zde totiž mezikrok – vůle účastníka řízení uplatnit sankci. V projednávané věci ale tento mezikrok přítomný není.

[8] Stěžovatel rovněž odkazuje na rozhodnutí, ve kterém se soud zabýval otázkou, zda je účastníkem správního řízení o zrušení licence k provozování energetického zařízení vlastník energetického zařízení (rozsudek ze dne 30. 4. 2015, č. j. 1 As 46/2015 – 34). Tyto závěry jsou přenositelné na situaci stěžovatele, neboť dotčení spočívá v zásahu do výkonu vlastnického práva (k energetickému zařízení, resp. k ochranné známce) v důsledku řízení, ve kterém se rozhoduje o nakládání s předmětem tohoto práva třetí osobou (provozování energetického zařízení, resp. prodej výrobků označených ochrannou známkou).

[9] Stěžovatel přímé dotčení práv dovozuje i z toho, že na základě rozhodnutí o zastavení řízení o správním deliktu jsou mu automaticky vyúčtovány náklady celního orgánu na zadržení zboží. Krajský soud poukázal na samostatnost rozhodnutí o nákladech dle § 8a zákona o ochraně spotřebitele. Tento názor dle stěžovatele ignoruje akcesorickou povahu rozhodování o nákladech, které je zcela závislé na prokázání oprávněnosti podnětu, tedy na výsledku řízení o správním deliktu. Stěžovatel by tak měl mít možnost výsledků řízení ovlivnit.

[10] Za druhé, stěžovatel napadá argumentaci krajského soudu za použití analogie s řízením o přestupku. Tato analogie, spočívající v možnosti poškozeného v řízení o přestupku se odvolat pouze proti náhradě škody, nikoliv proti výroku o vině, neobstojí. V oblasti veřejného práva nelze analogii využívat ke škodě jednotlivce. Kromě toho se stěžovatelem celní úřad jako s poškozeným nejednal.

[11] Za třetí, správní orgán opomněl o účastenství rozhodnout. Dle § 28 odst. 1 správního řádu správní orgán musí o otázce účastenství osoby, která o sobě tvrdí, že je účastníkem, rozhodnout usnesením. Rozhodovat se nemusí v situaci, kdy pro posouzení této otázky není potřeba provádět skutková řešení. Jinou cestou než usnesením je tedy možné řešit pouze naprosto zřejmé situace. Situace stěžovatele ale nebyla ani otázkou jasné aplikace práva, ani otázkou, ve které nebylo potřeba skutkového šetření. Bylo především nutné zjistit, zda stěžovatel má pro své tvrzení o dotčení hmotněprávní oporu, tedy, zda mu svědčí práva z ochranné známky.

[12] Za čtvrté, krajský soud rozhodl pouze o části žaloby. Stěžovatel žalobou napadl jak rozhodnutí celního úřadu (tj. rozhodnutí v prvním stupni o zastavení řízení o správním deliktu), tak rozhodnutí žalovaného (tj. rozhodnutí o zamítnutí stěžovatelova odvolání). Krajský soud však rozhodl pouze o části žaloby týkající se rozhodnutí žalovaného. Navíc, jelikož soud neodmítl žalobu v rozsahu, ve kterém napadala rozhodnutí celního orgánu lze dovést, že soud přisvědčil jeho aktivní legitimaci toto rozhodnutí napadnout. Navíc k žalobní legitimaci dle § 65 s. ř. s. je třeba jen negativní projev v jeho právní sféře.

[13] Za páté, stěžovatel uvádí hmotněprávní námitky proti rozhodnutí o zastavení řízení o správním deliktu. Ohledně odůvodnění této námitky stěžovatel odkazuje na žalobu. Krajský soud posoudil žalobní výtky ohledně hmotněprávní nesprávnosti rozhodnutí o zastavení řízení (dostatečnost zjištění skutkového stavu, hodnocení důkazů, předčasnost zastavení atd.) jako nedůvodné, aniž by je však zkoumal. Dle stěžovatele byl soud povinen nejdříve se zabývat posouzením věci v hmotněprávní rovině bez ohledu na to, jak vyřešil otázku jeho účastenství ve správním řízení.

[14] Žalovaný soudu sdělil, že své rozhodnutí považuje za dostatečné a možnost vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podstata sporu spočívá v tom, zda v řízení vedeném s prodejcem zboží, jehož předmětem je otázka jeho deliktovní odpovědnosti za klamání spotřebitelů, je účastníkem majitel práva duševního vlastnictví, které mělo být prodejem zboží porušováno.

[18] Z konstantní judikatury správních soudů plyne, že účastníkem není.

[19] Stěžovatel dovozuje svoje účastenství ve správním řízení z § 27 odst. 2 správního řádu. Dle tohoto ustanovení jsou účastníci správního řízení „dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“.

[20] První námitkou stěžovatel dovozuje přímé dotčení z toho, že se v řízení rozhoduje o osudu zboží porušující jeho práva duševního vlastnictví. Do tohoto jeho práva tedy rozhodnutí může přímo zasáhnout.

[21] Tato námitka není důvodná, neboť v předmětném řízení stěžovatelova práva nemohla být dotčena přímo.

[22] Projednávaná věc je obdobná situaci, kterou soud řešil v rozsudku ze dne 20. 8. 2014, č. j. 4 Ads 94/2013 – 93. Soud posuzoval situaci, ve které správní orgán uložil prodejci medu pokutu dle zákona o potravinách. Důvodem pokuty bylo, že prodejce prodával med, který v sobě obsahoval nedovolené přísady. Účastenství v řízení o tomto správním deliktu se domáhal výrobce medu právě na základě § 27 odst. 2 správního řádu. Tvrdil, že označením medu jako nevyhovujícího v rozhodnutí o deliktu prodejce může být dotčena jeho pověst. V důsledku pak nebude moci svůj med uvádět do oběhu.

[23] Nejvyšší správní soud však v popisovaném případě tomuto argumentu nepřisvědčil. Uvedl, že v „daném případě se jedná o řízení o správním deliktu, který byl v intencích příslušných ustanovení zákona o potravinách a navazujících předpisů spáchán [prodejcem medu], a (pouze) [jemu] za tento správní delikt uložena sankce (pokuta) (bod 20 rozsudku)“. Dále soud uvedl, že předmětem řízení dle zákona o potravinách, bylo výhradně postižení prodejce za to, že na trh uváděl med, který neodpovídal zákonným požadavkům. Dotčení práv výrobce medu v rámci tohoto řízení dle soudu mohlo být pouze nepřímé (zprostředkované). Dle soudu na těchto závěrech nemohly nic změnit ani případné navazující důsledky spočívající ve výrobce pocitovaném zásahu do své (dobré) pověsti. Proti těmto zprostředkovaným následkům se výrobce může bránit prostředky, které mu dává soukromé právo (body 27 a 28).

[24] Soud tedy v tomto rozhodnutí vyjasnil, že předmětem správního řízení byl správní delikt spáchaný prodejcem, přičemž výhradně této osobě byla (a mohla být) v intencích zákona o potravinách a navazujících předpisů hmotného práva za spáchání správního deliktu uložena pokuta. Proto jiné osoby účastníkem řízení nejsou.

[25] Obdobné závěry vyslovil i rozšířený senát. V rozsudku zabývajícím se otázkou přímého dotčení ve veřejných subjektivních právech se ztotožnil s názorem prvního senátu, že „v řízeních o správních deliktech správní orgán rozhoduje vrchnostensky pouze o veřejných subjektivních právech a povinnostech delikventa a žádná veřejná subjektivní práva jiných osob přitom nemohou být dotčena (rozsudek ze dne 8. 11. 2011, č. j. 1 Afs 81/2010 – 268, publikován pod č. 2508/2012 Sb. NSS).“

[26] Aplikuje-li soud tyto závěry na případ stěžovatele je zřejmé, že mu postavení účastníka řízení v přezkoumávaném správním řízení nenáleželo.

[27] Předmětem řízení dle zákona o ochraně spotřebitele je striktně otázka dodržování povinností prodávajícího, a to z pohledu možného poškození spotřebitele. Konkrétně předmětem řízení, ve kterém se stěžovatel domáhá účastenství, byla otázka, zda prodejce porušil zákaz klamavých obchodních praktik tím, že prodával zboží porušující práva duševního vlastnictví [§ 24 odst. 1 písm. a), § 5 odst. 2 zákona na ochranu spotřebitele]. Primárním účelem

tohoto řízení tedy není ochránit majitele práv duševního vlastnictví, nýbrž zjistit a sankcionovat případné porušení veřejnoprávních povinností prodejce a tím poskytnout veřejnoprávní ochranu spotřebiteli.

[28] Nutnost rozlišovat řízení zaměřené primárně na ochranu spotřebitele od řízení zaměřeného na ochranu práv duševního vlastnictví judikatura opakovaně zdůrazňuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 210/2014 - 39, bod 19, či rozsudek krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2014, č. j. 30 A 85/2014 – 71).

[29] Jestliže v řízení může dojít k zadržení či zničení zboží, děje se tak primárně z důvodu ochrany spotřebitele. Ochrana práva duševního vlastnictví je pouze sekundární efekt takových úkonů. Řízení dle zákona o ochraně spotřebitele nepůsobí jako nástroj ochrany práva duševního vlastnictví. Naopak, tuto ochranu zajišťují nástroje soukromého práva.

[30] Stěžovatel se mýlí, že závěry v rozhodnutí č. j. 4 Ads 95/2013 – 103, citovaném krajským soudem, nelze na jeho situaci vztáhnout. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí posuzoval situaci skutkově téměř totožnou jako výše popsany případ s medem. Soud přitom v rozhodnutí odmítl uznat přímé dotčení stěžovatele – výrobce medu. Stěžovatel přitom uváděl možné důsledky rozhodnutí spočívající jak v uložení sankcí v rámci obchodněprávních vztahů s pokutovaným subjektem, tak i v zásahu do jeho práva na dobrou pověst. Z toho plyne, že nyní stěžovatelem akcentovaný mezikrok při ukládání smluvních sankcí v návaznosti na rozhodnutí o spáchání deliktu nebyl v citovaném rozhodnutí pro závěr o nepřiznání účastenství rozhodující skutečností. U zásahu do práva na dobrou pověst totiž žádný mezikrok závisející na vůli jiného subjektu není. Stěžejní pro závěr soudu naopak byla jeho úvaha, že soukromoprávní dotčení v právech výrobce medu nezakládá účastenství v řízení o správním deliktu jiné osoby. Krajský soud tedy rozhodnutí ve svém odůvodnění užil správně.

[31] Naopak stěžovatelem uváděné rozhodnutí č. j. 1 As 46/2015 – 34 nelze na jeho situaci aplikovat. V tomto rozsudku soud vyslovil, že majitel rozvodného zařízení v určitém domě může být řízením o vydání stavebního povolení dotčen jen ohledně jeho práv odpovídajících věcnému břemeni za účelem přístupu ke svému rozvodnému zařízení. Soud v rozsudku uvedl, že majitel zařízení mohl být dotčen jedině, pokud by na tomto jeho zařízení či technologii byly činěny nějaké zásahy. Hlavním předmětem stavebního řízení byla stavební úprava bytového domu, a proto jen stěžovatelova práva k bytovému domu mohla založit jeho účastenství v řízení. Vydaným rozhodnutím totiž mohlo dojít k jejich změně. Z toho plyne, že majitel zařízení mohl být rozhodnutím přímo dotčen jen co do jeho práv k předmětu řízení.

[32] Předmětem nyní projednávané věci však není ochranná známka stěžovatele. O té nikdo nerozhoduje a k její změně v důsledku rozhodnutí žalovaného dojít nemůže. Předmětem v projednávané věci je otázka viny a trestu prodejce dle zákona o ochraně spotřebitele. Řešení této otázky stěžovateli do práv přímo zasáhnout nemůže.

[33] Přímé dotčení v právech stěžovatele nelze dovozovat ani z jeho případné povinnosti uhradit náklady kontroly. Podnět ke kontrole slouží k provedení kontroly plnění veřejnoprávních povinností prodejce. Účelem případného nesení nákladů kontroly subjektem, který ji inicioval, je regulace nedůvodných podnětů. Naproti tomu účelem řízení o správním deliktu je rozhodnutí o vině a trestu za porušování veřejnoprávních povinností. Rozhodnutí o vině a trestu do práv subjektu dávajícího podnět nezasahuje. Jeho důsledek, spočívající ve vyúčtování vynaložených nákladů kontroly, je vůči tomuto subjektu pouze nepřímý. A jako takový nemůže sám o sobě založit jeho účastenství.

[34] Druhou námitkou stěžovatel tvrdí nepřipustné použití analogie s postavením poškozeného v přestupkovém řízení.

[35] Tato námitka není důvodná. Krajským soudem uvedená analogie nepředstavuje analogii zákona. Soud úpravu přestupkového řízení v jeho rozhodnutí neaplikoval. Krajský soud stále vykládal a aplikoval § 27 odst. 2 správního řádu, dle kterého stěžovatel není účastník v řízení o deliktu jiné osoby. Krajský soud úpravu a judikaturu týkající se přestupkového řízení uvedl pouze jako analogický příklad. Učinil tak proto, že koncepce řízení o deliktu je do značné míry podobná koncepci řízení o správním přestupku. V řízení o přestupku má poškozený speciální postavení a rozhodnutí o přestupku v sobě může obsahovat výrok o náhradě škody (§ 70 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Judikatura dovodila, že v takové situaci poškozený je dotčen pouze výrokem o náhradě škody, proti kterému může podat žalobu ve správním soudnictví. Není však již dotčen výrokem týkajícím se viny obviněného přestupku či sankce, přičemž výrokem týkajícím se viny je i výrok o zastavení řízení o přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006 – 100, publikován pod č. 2276/2011 Sb. NSS). Krajský soud tak na judikatuře týkající se řízení o přestupku vhodně demonstroval (ne)dotčení práv stěžovatele výrokem rozhodnutím správního orgánu o správním deliktu jiné osoby.

[36] Třetí námitkou stěžovatel namítá, že správní orgán prvního stupně měl o účastenství rozhodnout.

[37] I tato námitka je nedůvodná. Podle § 28 odst. 1 správního řádu *„za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznámuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozmí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.“*

[38] Dle judikatury *„usnesení o tom, zda osoba tvrdící své účastenství účastníkem řízení je, či nikoli, není správní orgán povinen vydávat v případech, kdy není třeba provádět jakékoli právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy; o takový případ se jedná v situaci, kdy je toto účastenství expressis verbis řešeno přímo v zákoně. Stejně může postupovat i v případě, kdy pro posouzení této otázky není třeba provést skutková šetření. V ostatních případech je nutno vycházet z existence „pochybnosti“ (§ 28 odst. 1 věta první správního řádu z roku 2004) a musí být o tvrzeném účastenství vydáno usnesení. Postup, kdy o tvrzeném účastenství nebude vydáno usnesení (a věc bude vyřešena toliko neformálním sdělením), je třeba omezit na zcela nesporné situace, a v hraničních případech postupovat cestou vydání usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu z roku 2004, podrobeného instanční kontrole (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008 – 39, publikován pod č. 1657/2008 Sb. NSS).*

[39] Správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud o účastenství stěžovatele přímo nerozhodl. O tom, že stěžovatel účastník nebyl, nebylo pochyb. Vzhledem jednoznačnému a konstantnímu výkladu právní otázky přímého dotčení osoby v řízení o správním deliktu jiné osoby, byla otázka účastenství řešena prostou aplikací § 27 odst. 2 správního řádu. Navíc se jednalo výhradně o posouzení právní otázky, pro jejíž zodpovězení nebylo nutné provádět žádná skutková šetření. I kdyby stěžovatel byl vlastníkem práv k ochranné známce, což ani nikdo nečinil sporným, tato skutečnost je pro otázku jeho účastenství v přezkoumávaném řízení o deliktu irrelevantní. Vlastník porušovaných duševních práv totiž není účastníkem řízení o správním deliktu s údajným porušovatelem dle zákona o ochraně spotřebitele.

[40] Čtvrtou námitkou stěžovatel vytýká krajskému soudu, že rozhodl pouze o části žaloby. Stěžovatel totiž napadl rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně.

[41] Tato námitka rovněž není důvodná. Krajský soud postupoval správně. Stěžovatel v žalobě označil jako žalovaného pouze Generální ředitelství cel. V textu žaloby popsal, že podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které žalovaný zamítl. Dále v žalobě vytýkal vady jak rozhodnutí prvního stupně, tak rozhodnutí žalovaného. S ohledem na to, že i z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek, a s ohledem na to, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti němuž existují řádné opravné prostředky, je nepřípustná, bylo zcela správné, že krajský soud za napadené rozhodnutí považoval pouze rozhodnutí Generálního ředitelství cel (srov. obdobné úvahy v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56).

[42] Pouze pokud by stěžovatel v celé žalobě napadal toliko rozhodnutí správního orgánu I. stupně a o rozhodnutí o odvolání by v žalobě vůbec nehovořil, resp. z žaloby by tato skutečnost nijak nevyplývala, bylo by na místě, aby krajský soud postupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a stěžovatele poučil o tom, jaké rozhodnutí může žalobou napadat, v jaké lhůtě tak může učinit, stanovil mu k doplnění žaloby přiměřenou lhůtu a poučil jej, že jeho žaloba bude jako nepřípustná podle § 68 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta, pokud výzvě soudu nevyhoví (srov. výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 16/2003 – 56). Pokud však stěžovatel napadl rozhodnutí prvního i druhého stupně, a navíc jako žalovaného označil Generální ředitelství cel, postupoval krajský soud správně, pokud za napadené rozhodnutí považoval pouze rozhodnutí druhého stupně a také pouze o něm rozhodl.

[43] Závěrečnou, pátou, námitkou stěžovatel vytýká krajskému soudu nesprávné hmotněprávní posouzení věci. Pro zastavení řízení před správním orgánem prvního stupně nebyly důvody. Soud však tuto námitku posoudil jako nedůvodnou, aniž by ji dále zkoumal.

[44] Ani tato námitka není důvodná. Pokud bylo odvolání stěžovatele ve správním soudnictví vyhodnoceno jako nepřípustné, nemohly se stát hmotněprávní námitky brojící proti rozhodnutí prvního stupně ani předmětem řízení před správním soudem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2012, č. j. 3 As 22/2011 – 66). Jediná otázka, kterou správní soudy v tomto řízení mohou přezkoumat, je správnost vyhodnocení odvolání jako nepřípustného.

[45] S tímto odůvodněním také krajský soud stěžovatelovy hmotněprávní námitky vypořádal. Uvedl přitom, že se jedná o námitky nedůvodné, což nevyjadřuje závěr ohledně jejich hmotněprávní nedůvodnosti z pohledu správního řízení. Tu totiž soud neposuzoval (a posuzovat ani nemohl). Místo toho závěr o nedůvodnosti je třeba vztáhnout k předmětu soudního řízení - rozhodnutí žalovaného o nepřípustnosti odvolání. Krajský soud hmotněprávní námitky vyhodnotil jako nedůvodné *pro zrušení rozhodnutí žalovaného*. Nezakládají totiž jeho nezákonnost. Vyjádřeno přesněji, hmotněprávní námitky jsou pro přezkum napadeného rozhodnutí irelevantní. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Lze tedy uzavřít, že krajský soud správně žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[47] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že napadeným rozhodnutím správního orgánu byl v právech dotčen prodejce textilních výrobků M. B. Jeho viny a trestu se správní řízení i rozhodnutí o jeho zastavení týkalo. Tato osoba proto v řízení před krajským soudem přicházela v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení. Krajský soud však nesplnil svoji povinnost a tuto osobu o probíhajícím řízení nevyrozuměl (srov. § 34 odst. 2 s. ř. s.). V této konkrétní věci však procesní

pochybení soudu nemělo vliv na zákonnost, neboť rozhodnutí soudu bylo ku prospěchu osoby zúčastněné na řízení.

[48] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu